

Emanuel vendte sig om — og blev en Stenstøtte.

Doktoren havde haft Ret; nogen Præsentation var virkelig her overflødig. Som den slanke Dame stod dér og smilte, overgydt af Skæret fra sin valmuerøde Parasol, bag hvilken Solskiven netop var ved at naa Horisonten, — i en hvid Dragt med store lysviolette Silkestjærner, og med en bredskygget, hvid Bobinets Hat svævende paa sit egerbrune Haar — saa behersket og korrekt lige fra det faste Blik i hendes pragtfulde blaagraa Øjne og ned til Plissékanten paa hendes Kjole og samtidig saa udfordrende, saa vovet i det Raffinement, hvorved Toilettet ved Snit og Farvesammenstilling fremhævede netop Legemets Magerhed og Ansigtets matte Bleghed . . . lignede hun saa ganske sig selv fra Fortidens Dage, at Emanuel øjeblikkeligt havde genkendt Frøken Ragnhild Tønnesen.

„De kan naturligvis ikke begribe, hvordan jeg pludselig opdukker her,“ sagde hun og rakte ham halvt kammeratlig sin smalle, glatbehandskede Haand. „De kunde vel næsten være i Stand til at opfatte mig som en Spion . . . det er derfor rigtigst, at jeg straks aabenbarer Dem Sammenhængen. Jeg havde i Foraaret den Fornøjelse at gøre fornyet Bekendtskab med Doktor Hassing og Frue,